

אשריכם ישראל

משיחותיו של הרב שמעון גוטסמן שליט"א – טבת תשפ"א

חשיפה מתוך הספר החדש "יגעתי ומצאתי"

דברי פתיחה

דברי מרגן ורבנן \ סיפורם של אופניים חדשות \ מתי הבן הפסיק להתחצף.

מקבץ סיפורים מתוך הספר

סיפורם של שני בחורים \ איפה יוסליה \ הסוד שלמד ראש הממשלה \ קידוש בבוסטון בקומה 17 \ איזה עצים שרדו את ההוריקן \ כחו של טנק מלחמה.

הסכמות וברכות ממרנן ורבנן שליט"א

מרן הגאון הגדול רבי יצחק שיינר שליט"א ואליו הצטרף

מרן הגאון הגדול רבי שמעון בעדני שליט"א:

לכבוד הרה"ג ר' שמעון גוטסמן שליט"א. שמחתי מאד לשמוע על יוזמתך הנפלאה ועל מעשיך הכבירים והחשובים להשקיע בחינוך והכשרת הדור הצעיר לגדול בתורה ויר"ש ומדות טובות ושהכל יהא בשמחה והרגשה טובה לנפש האדם, וכן קיבלתי הקונטרס "יגעתי ומצאתי" מהשיחות והדברים שנאמרו לפני הצעירים. על כן אבא בברכה שתזכה להמשיך במעשיך הנפלאים ולזכות את הרבים, ולהעמיד הרבה תלמידים הגונים שיגדלו בתורה ויראת שמים ומידות טובות, עם חיבור אמיתי לקב"ה ותורתו הק', ותזכה לכתוב עוד ספרים, ויתרבה כבוד שמים, ותשרה ברכה בכל מעשי ידיך, ונזכה לביאת משיח צדקנו ולבנין בית המקדש במהרה בימינו.

הגאון הגדול רבי חיים פינשטיין שליט"א:

הנה הרה"ג היקר מוה"ר שמעון גוטסמן לקח לעצמו מקח טוב לזכות את הרבים להתעורר ולהתחזק בתורה ובירא"ש ובמדות טובות, וכבר איתמחי גברא בספריו הקודמין. וכאשר הולך עוד ומדפיס דברי יושר, הנני בברכה יישר כחו וחילו לעורר הלבבות להיישיר דרך הרבים, וזכות הרבים תלוי בו. ויתברך בכל מילי דמיטב

הגאון הצדיק רבי ישראל אהרנסון שליט"א:

לידידי היקר מגדולי מזכי הרבים שבדרום... הרב הגאון שמעון גוטסמן שליט"א ספרו החדש "יגעתי ומצאתי" מלא עובדות מאמרים ומכתבים, מהתקופה שלנו בן מגדולי ישראל מכל החוגים והעדות ועד החוזרים בתשובה ומתחזקים מיושבי קרנות. הנוטל את הספר לידיו יתקשה להניחו, מההדפסה הנעימה, מסגרות, כותרות, שפה מרתקת, ובתוכן אשר מסרים ברורים ומחזקים שזורים כיהלומים בשרשרת הנך מתענג ומפנים, ומתעודד במבט חם לקיים "ובהם נהגה ימום ולילה" ולחוש במתוקים מדבש ונופת צופים. **מסרתי לתלמידי הישיבה עובדות אחדות ואמרות מחזקות ונוכחתי לראות את הצימאון לשומעם והתועלת שהם מביאים.**

תחושתי שבסייעתא דשמיא יגיע הספר לקהל רחב ומגוון ויתרום חלקו בחיזוק בשאיפות התמדה בתורה הקדושה וקיום המצוות בשמחה ובטוב לבב. אסיים בברכה שיזכה כתי"ר עוד רבות בשנים בבריאות איתנה להרבות תורה והשקפה נכונה ויראת שמים טהורה בע"פ ובכתב, ונזכה בקרוב לבנין המקדש ולגאולה השלמה ומלאה הארץ דעה את ה'.

תוכן העניינים של הספר

מאמר א' – אף אחד לא נולד "גדול"

מפעל למחזור נשמות ו איך הגריי"ש אלישיב הכיר טובה ו מסעדת הצעירים החדשה ו סיפור מדהים ביותר ו לא צריך להתבייש! ו היכן היהולם הגדול? ו מי שמתמסר זוכה גם האבות עמלו הרבה ו עבודות מגדולי ישראל ו תובנות חדשות ו מתי המייבוס הגיע.

מאמר ב' – גדלים רק מהקשיים

כמו קידוחי מים ו למה התורה לא ניתנה בהר הבית? ו נמשל כבהמות נדמו ו מה נלמד מנשיא ארצות הברית ה"יחלום" של הרב מפוניבו? ו פתחו לי פתח חרודו של מחט... ו מתי אוספים מטבעות נחושת ו אפילו פרעה יכל לחזור בתשובה ו שעת המבחן – כשיש הפרעות ו מתי נשבע הטייפלנר ו כח הגידול והצמיחה הם הניסיונות ו כל הגדול מחברו ו מהו "יסוד החיים" ו המאמץ משתלם... ו סיפורו של מפקד ו מדוע חשוב כל כך הלימוד של תש"בר ו העקשן יצליח.

מאמר ג' – הדרך לזכות בנועם התורה

פתיחה – מעשה בהגרלה וטעימה ו א. לבקש ולהתחנן ו ב. ההכנה ללימוד והכרת מעלות התורה ו ג. לימוד בהתלהבות ובקול ו ד. מעלת הרציפות ו ה. טהרת המפ מבאיה טעם בלימוד ו ו. טוב לי תורת פיך – עמל התורה ו ז. מעלת השלימות ו ח. אהבת תורה על ידי חזרות ו ט. גלות את החלק שלי בתורה ו י. לימוד התורה בשבת בבוקר ו יא. מה עושים כשאין חשק.

מאמר ד' – יפה אחד בצער

איפה יוסליה ו בעקבות רועי ישראל ו ככה הם צמחו ו מה יותר חביב ו הסוד שלמדו ראש הממשלה ו הקשר בין מגילת רות לשבועות ו גאולה בזכות התורה.

מאמר ה' – גדול כח הרצון

סדרת סיפורים מופלאים ו היכן יש "עולם הזה" ו קידוש בבוסטון בקומה 17 ו המתים קמו לשעה אחת ו לנצח את חוט השערה ו הרצון בורא מלאכים ו מי מקבל מתנה? ו ממש כמו פיזיותרפיה.

מאמר ו' – כחה של תפילה

הקשר בין תורה תפילה ו כבוד התפילה ובית המדרש ו מי שמכבד מרויח ו ברכה שעולה 400 זהובים ו מתי לא תישאר אדיש ו הכסף נפל מהתקרה... ו לא להתיאש מכח התפילה ו הדפיקות על הדלת ו אפילו חרב חדה ו התפילות שחוללו מהפך ו הפסקת חשמל בלתי צפויה ו גומל חסדים טובים ו מכתב למיליונר ו הדפיקות על הדלת.

מאמר ז' – לשמוח בחלקו הרוחני

לב חכם לימינו ו סיפורם של שני בחורי ישיבה ו בלי השוואות לאחרים ו בעניין "קטאת סופרים" ו מי יצליח ו התמודדות בחיי החברה ו עקשנות במלחמת היצר ו הכל תלוי בהסכמה ו סיפורו של דלי שדוק.

מאמר ח' – שבע יפול צדיק, וקם!

מי מאושר? ו מי יודע מהו התפקיד שלנו ו החיים הם לא "משחק ילדים" ו אי אפשר לברוח ו שוד של חמישים וחמש אלף ו כל תפילה עוזרת ו כאילו קיבל יסורים ו החבר שהעיר את חברו מהשינה ו מעשה מחזק שסיפר ה"חזון איש" ו העיקר שנמצאים בדרך... ו ההבדל בין צדיק לפורק עול ו הקב"ה לעולם לא מוחק מצוות ו לא להתרגש מכישלונות ו כמו חייל בקרב ו איזה עצים שרדו את ההוריקן ו לעסקים צריכים סבלנות ו פרק מיוחד שלימד הראש ישיבה ו העיזה שיצאה לפנסייה.

מאמר ט' – חזק חזק ונתחזק

אם קיבלת ניסיון – קיבלת גם כחות ו הניסיונות הם העצים ו סבלנותו של רבי עקיבא ו סיפורו של גוי קבצן ו כחו של טנק מלחמה ו מה לימד הצדיק את בני העיריה ו צינור ההשתדלות באוסטרליה ו ששמת חלקי מיושבי בית המדרש.

מאמר י' – אשרי העמלים מתוך הדחק

המוצב הכלכלי – בעקבתא דמישיחא ו עמל התורה מקרב הגאולה ו לומדי התורה לא תקופח פרוסתם ו בשמים חפצים באנחה ו סגולה לקבלת התפילות.

דברי פתיחה

ובאמת דווקא העמל ולימוד התורה באותם תקופות חשוב הרבה יותר, והוא משמח הרבה יותר את הקב"ה, ואף מגן יותר עלינו ועל כל העולם כולו, כך שבאותם תקופות הייתה אמורה להתרבות השמחה על הזכות לעמול בתורה במסירות.

ובכדי שזכור זאת בכל עת, ונשמח **תמיד** בעמלנו, לקטנו מדברי חז"ל רז"ל ורבותינו שליט"א, דברים המחזקים ומזכירים לכל מי שעושה מאמץ למען לימוד התורה, אחד המרבה ואחד הממעט: "אשריכם עמלי התורה!"

בשעה שעסקנו בעריכת מאמרים אלו עמדו למול עינינו דבריהם של מרן ורבנן גדולי ישראל, אשר התבטאו על כך שעמלי התורה בדורנו לא מודעים מספיק למעלתם הגדולה, **ועל הזכות הגדולה שיש בעמל התורה מתוך קשיים וניסיונות דורנו**, ושחשוב מאד להביא לידיעתם את מעלתם הגדולה, בכדי שהם יזכו לעבוד את ה'

הוא קם בבוקר, פחות או יותר כמו בכל יום, עם אותה עייפות של שחרית...

הוא השתדל להזדרז, הן עוד מעט התפילה מתחילה... אין ברירה, **חייבים** לקום...

ומיד אחרי התפילה מגיע הלימוד... נו, באמת שאין ברירה, **מוכרחים** ללמוד...

למה חייבים ללמוד? הא, אני לא יודע, אין מה לעשות **ככה** השם אמר, וזהו!

מה? שאני גם אשמח בלימוד?? **חייבים** גם לשמוח? זה כבר יותר מידי בשבילי...

מספיק שאני **נאלץ** ללמוד בלי חשק, אתה רוצה שאני גם **אתאמץ** לשמוח??

נכון, התיאור הזה נשמע לנו עצוב ואולי אפילו קצת מוגזם, אבל האמת היא שכל אחד עובר גם תקופות קשות, בהם החשק הריכוז והשמחה אינם מנת חלקו, וכך הוא חש רק כאחד ש"אין לו ברירה" והוא "חייב" ללמוד.

מתוך שמחה, נצטט כעת כמה מדברי גדולי ישראל.

סיפר מרן המשגיח רבי דב יפה זצ"ל: נפגשתי פעם עם הגה"צ רבי יצחק הוטנר זצ"ל ואמרתי לו ששמעתי פעם בשם ה"חזון איש" זצ"ל שבתקופתנו צריך לתת לכל בחור כפית של כבוד, פעם ביום! אמר לי הרב הוטנר: לדעתי היום כבר אין להסתפק בכפית, אלא צריך לתת לכל בחור צלחת ("לעבדך באמת" אמונה עמ' שכו).

אומר מרן הגרא"ל שטינמן זצ"ל: "בן ישיבה – בן תורה, לא יודע כמה מאושר הוא צריך להיות בתוך כזה עולם של תורה - כי רח"ל חוץ מהד' אמות של הלכה של עולם התורה, יש כזה חושך בעולם... כ"כ הרבה רע יש בעולם... אבל בחור לא מרגיש את זה! ולהיפך יש בחורים שמתטובבים שבורים, אם משום שאינו עולה מספיק ואינו מרוצה, או מכמה מיני סיבות – אבל יש לו לדעת שהוא צריך להיות "מאושר" שיכול לשבת בבית המדרש, וללמוד תורה, ולעשות מעשים טובים" ("אשרי מי שעמלו בתורה" ח"ג עמ' 56).

ואומר מרן ה"נתיבות שלום" זצ"ל: "עיקר פעולת המחנך בזמננו צריכה להתרכז בנקודה זו, להחדיר בתלמידים את מתיקות התורה, ולהקרין אור בכל עניין שלומדים, בצורה שתגרום להם להרגיש בפועל שכל תענוגי החיים הם כאין ואפס לעומת התענוג העילאי הזה" (קונטרס "נתיבי חינוך").

ומרן הגרב"צ אבא שאול זצ"ל אומר: "מי שזכה להיות בן תורה ולשקוד על דלתות התורה בישיבה, כל יום שבא לישיבה צריך לרקוד משמחה, שאין יותר אושר בעולם מלהיות בארבע אמות של לימוד תורה... והאמת שצריך לשמוח בכל מצב אפילו לא הבין מה שלמד, או למד רק מעט, בני תורה צריכים תמיד לשמוח ("אור לציון – חכמה ומוסר" עמ' קלה).

כידוע במעמד מתן תורה השם יתברך לא "שיכפל" את התורה ונתן לנו עותק... לזה המלאכים לא היו מתנגדים... השם יתברך הוריד לנו את התורה, ומאז "לא בשמים היא", כח החידוש והפסיקה ירדו לעולם, והם נמצאים רק בעולם הזה. ואף הקב"ה בכבודו ובעצמו בשעה שמוסר שיעור בישיבה של מעלה הוא יתברך אומר: "בנושא זה

ומסיימים את הברכה עם אותה מסקנה בלבד: "ברוך אתה השם אוהב עמו ישראל".

מספר יהודי אחד: פעם אחת בני התחצף בצורה משונה לאימו ומאד נבהלנו והלכתי למרן הגראי"ל שטינמן זצ"ל להתייעץ מה לעשות עמו. מרן זצ"ל חקר אותי כמה פרטים בעניין הילד. ואז אמר לי: "אין לו בטחון שהוא יהיה תלמיד חכם. ולכן הוא נמצא במצוקה ומגיב כך, תרגיע אותו בעניין זה, וזה יסתדר". הדבר היה לפלא בעיני שלא עלה דבר כזה ברעיוני. חזרתי לביתי ואמרת לי לילד שהייתי אצל הרב שטינמן ואמר לי עליו שהוא יכול לצאת תלמיד חכם גדול. והילד מיד קפץ ושאל בפליאה: "מה, תלמיד חכם רגיל או תלמיד חכם גדול?". ואמרת לי: "תלמיד חכם גדול", והילד נרגע ובאמת לא חזרה התנהגות זו יותר ("כאיל תערוג" גיליון 194).

ללמדך, כמה חשוב שידע כל מי שעמל בתורה שעדי לגדולות, וגדול הוא כח הרצון להעלות את כל אחד במעלות התורה והיראה, וכפי שנרחיב בס"ד ואף נביא עובדות מדהימות ממרנן ורבנן מהם נלמד עד כמה מי שמתאמץ זוכה.

יתן השם יתברך שיהיו הדברים שנביא לתועלת להרבות את השמחה שצריכה להיות מנת חלקנו בכל עת, שמחה על הזכות להימנות על קהל עמלי התורה, ונזכה להיות בבחינת שתולים בבית ה' כל ימי חייו, באהבת השם ותורתו.

אבי בני אומר כך ורבה בני אומר כך... והוא יתברך לא מכריע את ההלכה, כי התורה נמצאת בארץ! וזו התורה הייתה חמדתו הגנוזה של הבורא יתברך, ורק מתוך אהבתו לעם ישראל הוא נפרד מחמדה זו ונתנה לנו.

לכן אם חלילה איננו מבינים את גדול ההקרבה של השם יתברך כביכול, ואיננו מבינים כמה המתנה הזאת כל כך גדולה ומיוחדת, הרי זה מצער את השם יתברך. **וכפי שנתאר לעצמנו אבא שקנה לילד שלו במתנה אופניים חדשות**, האב ציפה לראות את בנו רוכב על האופניים ונהנה, אך במקום זאת הבן בחר להשתמש באופניים בתור מתקן לייבוש כביסה... את כל הבגדים שלו הוא תלה על האופניים והניחם בחצר... האב הזדעזע והתאכזב: "בני היקר! צר לי שלא הבנת איזו מתנה קיבלת!". על אחת כמה וכמה מצער את הקב"ה כאשר בניו לא מספיק שמחים ומנצלים את המתנה הגדולה אותה הוא נתן לנו...

אנו אומרים בתפילה "אהבת עולם אהבתנו השם אלוקינו, חמלה גדולה ויתירה חמלת עלינו", השם כל כך אוהב אותנו, ולכן מה? "על כן השם אלוקינו נשיח בחוקיך ונשמח בדברי תורתך", ושוב אנו מסיימים "אוהב עמו ישראל". שמנו לב מה אנו אומרים בברכה הזאת? אתה השם אוהב אותנו, ולכן – נתת לנו את המתנה הגדולה ביותר, ומכיון שאנו מכירים בעוצמת המתנה אנו עוסקים כל הזמן בתורה הקדושה,

מקבץ סיפורים מתוך הספר

כמה דברי תורה משל עצמו ורשם אותם במחברת שלו.

לעומת זאת, הבחור השני לא פסק פומא מגירסא עד שהספיק ללמוד עשרה דפים ביום אחד! לפי הקצב הזה, הוא יגמור בעזרת השי"ת את כל השי"ס תוך שנה.

הנה אנחנו היינו אומרים שבוודאי ובוודאי כל אחד מהם יכול ללכת לחדרו בסוף היום שמח וטוב לב. ובכוונה גדולה ובשמחה עצומה הוא יכול להתבטא בהודאה לפני הקב"ה "ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות, כי אני עמל... ומקבל שכר... אני רץ לחיי העולם הבא...", ובחדוות לב כל אחד מהם יכול ללכת לישון שינה מתוקה שתחדש בקרבו את כחותיו שאזלו לו במשך יום של עמל ויגיעת התורה, עד שיתגבר בבוקר כארי ויקום לעבודתו יתברך בשמחה, ויחזור ללימודו, כל אחד לפי שיטתו, בחשק נפלא ובשמחה רבה, עד ששניהם יחד יזכו להיות גדולי תורה, מנהיגי ישראל.

אבל, לתימהוננו הגדול, זה לא מה שקורה. אלא בא היצר הרע, ה"מלך זקן וכסילי" (קהלת ד יג עין

סיפורם של שני בחורים

בספר "אשרי מי שעמלו בתורה" (ח"ג עמ' פ"ח) מביא בשם המשגיח הגה"צ רבי זיידל אפשטיין זצ"ל ציור על "תחבולות היצר", כיצד קודם היצר מכניס בבחור ישיבה קנאה, ואח"כ יאוש, ואלו הם דבריו:

שני בחורים יושבים בבית המדרש ולומדים. אחד מהם שייך לאלו שאוחזים שלימוד בעיון הוא העיקר, ועל האדם להשקיע רוב זמנו בלימוד בעמקות. ואילו הבחור השני משתייך לאלו האומרים שלימוד הרבה בבקיאות הוא העיקר ועל זה יש להשקיע רוב הזמן.

שני התלמידים הם מתמידים גדולים, עם שאיפה לגדלות. הם לא מבזבזים שום זמן, לא בשיחה בטילה, ואפילו בצרכי החיים הם ממעטים ועושים רק את ההכרח הגמור. ואכן בסוף היום, יש לכל אי מהם מה להראות כתוצאה מעמלו.

הבחור הראשון למד כמה שורות גמי בעומק רב עם כל פירושי הראשונים והאחרונים המסבירים ומפלפלים בסוגי. הוא אפי' חידש

רש"י), וניגש לכל אחד ואחד בנפרד ומבלבל לו את הראש.

לבחור הראשון הוא אומר: "תגיד לי בחור יקר, מה למדת היום? מה? אני לא מאמין. כמה שורות גמ'? זה הכל? תגיד לי בבקשה, לפי הקצב הזה, כמה אתה חושב שתספיק עד סוף השנה? בטח לא יותר מכמה דפים! ומה תדע בעוד עשר שנים? גם לא הרבה דפים. אם כן, תגיד לי בבקשה, מה תהיה התכלית שלך? הרי אומנות אתה לא לומד, כי אתה רק שוקד בתורה כל היום. גדול בתורה אתה אף פעם לא תהי' כי מה תעשה אם ישאלוך על הדפים הרבים שאף פעם לא תספיק ללמוד? הרי תתבייש נורא.

"אם היית לומד כמו החבר שלך שם", היצר הרע ממשיך, בהצביעו על הבחור השני, או אז הייתי מבין אותך, תראה, הוא למד היום עשרה דפי גמ'! הוא יהיה בקיא בש"ס, גדול בתורה. אותו אני מבין לחלוטין. הוא בחר לעצמו מקצוע שיתן לו שתי עולמות. אבל אתה, יקירי, בדרך שאתה הולך הרי אתה עלול להישאר קרח מכאן ומכאן.

"ועתה בני, שמע בקולי, איעצך ויהיה טוב לך בזה ובבא. תעזוב מיד את הדרך הזאת כי היא רק תוביל אותך להרס מוחלט ח"ו. קח את עצמך בידיים ותלך ללמוד משהו מציאותי, ואז תוכל

להתפרנס בכבוד, וגם ללמוד כמה שעות טובות ביום, ולתת צדקה לעניים ולהחזיק תורה ולהאדירה. רק בדרך הזאת תצליח ברוחניות ובגשמיות. ותזדרז לעשות את זה לפני שתפסיד את ההזדמנות..."

והכי מפליא הוא שבאותו זמן ובאותה עונה אומר היצר הרע לבחור השני: "תגיד לי בחור יקר, מה למדת היום? מה? אני לא מאמין. עשרה דפי גמ'? כל כך מהר? תגיד לי בבקשה, האם אתה מבין את מה שלמדת, או שאתה רק כקורא בסידור? ומה תדע בעוד עשר שנים? הכל רק בשטחיות. אם כן, תגיד לי בבקשה, מה תהי' התכלית שלך? הרי אומנות אתה לא לומד, כי אתה רק שוקד בתורה כל היום. גדול בתורה אתה אף פעם לא תהי' כי מה תעשה אם ישאלוך להסביר את הגמ' קצת יותר בעומק? הרי תתבייש נורא."

"אם היית לומד כמו החבר שלך שם", הוא ממשיך, בהצביעו על הבחור הראשון, "או אז הייתי מבין אותך. תראה, הוא למד כמה שורות גמ' בעומק רב, עם כל המפרשים, וגם חידש לו חידושי תורה וכתבם במחברתו. הוא יהיה למדן גדול. ממש גדול בתורה. אותו אני מבין לחלוטין. הוא בחר לעצמו מקצוע שיתן לו שתי עולמות. אבל אתה יקירי, בדרך שאתה הולך הרי אתה עלול להישאר קרח מכאן ומכאן."

איפה יוסליה

כעת תקראו סיפור מיוחד המובא בגמרא בבא מציעא (דף פה.), בתוספת "המחשה עדכנית" (מתוך העלון הנפלא "עין בעין" מס' 5).

לפני שנים רבות היה צדיק גדול בשם רבי יהודה הנשיא הנקרא רבי הקדוש, פעם אחת הוא נקלע לעירו של ר' אלעזר בר' שמעון ובירר האם השאיר אותו צדיק בן לאחר פטירתו.

רבי מגיע לשכונה ושואל ומברר, אך כולם מתחמקים משום מה. רבי לא מרפה ושואל על פרטי זהותו ונענה. שמו יוסף ב"ר אלעזר ב"ר שמעון בר יוחאי. בנשיק במלא מובן המילה. מי הוא, איפה אפשר לפגוש אותו? מתחמקים.

הוא פוגש איזה שכן צעיר ומגלה שאין כזה יוסף, קוראים לו יוסליה. איפה יוסליה? אחרי חקירות ודרישות מתברר הגרוע מכל. הבנשיק נשר. חלי"ש – חרדי לשעבר. היום הוא מהעבר השני של המתרס... רח"ל. רבי הקדוש לא נרתע. לא ברור אם רבי ירד בעצמו למקומות הטומאה בהם ביקר יוסליה, או שמא שלח את המשבקי"ם שיקראו את יוסי אליו. אך רבי

"ועתה בני, שמע בקולי, איעצך ויהיה טוב לך בזה ובבא. תעזוב מיד את הדרך הזאת כי היא רק תוביל אותך להרס ח"ו, קח את עצמך בידיים ותלך ללמוד משהו מציאותי, ואז תוכל להתפרנס בכבוד, וגם ללמוד כמה שעות טובות ביום, ולתת צדקה לעניים ולהחזיק תורה ולהאדירה. רק בדרך הזאת תצליח ברונחיות ובגשמיות. ותזדרז לעשות את זה לפני שתפסיד את ההזדמנות..."

והנה לפנינו תופעה נוראה: - שני הבחורים, במקום ללכת לישון ששים ושמחים בחלקם, בציפייה למחר, נעשים מדוכאים ומיואשים לגמרי, ומחר בבוקר, במקום שכל אחד יבוא לבית המדרש עם כחות טריים, מחוזקים ומעודדים עד למאד, אף אחד מהם לא מגיע בכלל! שניהם עזבו את הישיבה והלכו ללמוד חכמות אחרות, והתורה חוגרת עליהם שק וקוננת עליהם, "תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות"... (איכה ד, א עיין במ"ר שם).

משני השתילים האלו היו אמורים לצאת ארזי הלבנון. ומי הרס אותם? הקנאה. ואחר כך היאוש! שהתיאשו מלהצליח. והיאוש אומנם הוא הכח העצום ההורס את הכל.

סידר לו אברך לחברותא! ר' שמעון בן איסי שמו.

לא ברור אם ר' שמעון החברותא למד איתו גמ' ברכות עם הרבה אגדתא, או את הסוגיות הקשות של דף ט. בכתובות או גדרי זיקה בצרת ערוה ביבמות... ואולי דווקא כן, שהמאור שבה מחזיר למוטב... לא ידוע אם הם למדו בתוך בית מדרש סוער, מלא עד אפס מקום עם שני סטנדרים יבשים וחורקים או בבית הכנסת ממוזג של בעלי בתים שהינו ריק רוב שעות היום.

ומסתבר שגם הרבנית של ר' שמעון דאגה כל יום לטשולנט בשרי (ומעט גרגירי אבטיח...) ולא רק בליל שישי. בכל אופן הנער היה מוכשר ודי נהנה מהלימוד. בכל ערב היה בנש"ק יוסליה נכנס באישור מיוחד שעקף את סוללת המשבקי"ם לחדרו של גדול הדור רבי הקדוש' ללא צורך להמתין בתור לדבר בלימוד, מה התחדש. אך תמיד בסוף כשרבי שאל אם גם יגיע מחר ללמוד, היה הנער מפטיר: רבי עזוב, חבל על הזמן, אני חוזר ליעולם הזה!... ורבי בקש עוד יום... ועוד יום, ויוסי לא יכל לסרב. ערב אחד רבי תפס לו את היד, היישיר את מבטו ובחיבה אדירה דיבר לבחור תכליס בשפתו: אתה הרי פיקח

ומוכשר מאין כמוך, איזה שטויות אתה מדבר, מה כבר יצא ממך? עוד איזה זמר? עוד איזה חוטא? יש כבר אלפים כמוך. בוא תמשיך בישיבה עוד קצת ואתה מסודר כל החיים. אתה הרי בן אחר בן... תוך זמן מועט אתה נהיה יורש העצר. ירוצו אחריך חסידים ומשבקי"ם... ואתה הולך לחפש פרוטות ביעולם הזה?! הבחור קלט שהעסק ריווחי ונשבע שהוא דוחה הכל הצידה וממשיך ללמוד!

וכמובן עמד לו זכות אבותיו וזכות עצמו של "פתחו לי פתח כחודו של מחטי" ויוסליה הפך להיות רבי יוסף ב"ר אלעזר בר"ש בר יוחאי, ממשיך השולשלת בתפארתה. ולאחר כמה שנים רבי הקדוש עובר בשעת 'בין הסדרים' במסדרון הישיבה ושומע קול ערב של התמדה ושקיעות בלימוד ואומר לגבאי שלו: איזה קול מתוק! זה מזכיר לי את הקול של ר"א ב"ר שמעון. נענה לו הרי זה ר' יוסי ב"ר אלעזר! קרא עליו רבי הקדוש את המקרא הזה: "פרי עץ חיים" – זה ר' יוסי ב"ר אלעזר ב"ר שמעון "ולוקח נפשות חכם" זה רבי שמעון ב"ר איסי בן לקוניא החברותא. הוא כבר מסודר בעולם הבא, הרי ר"ש בר יוחאי ידאג לו לסידור מלא. הוא זה שדאג לנכד שישאר במשפחה

וכל שלא זזה תורה ממנו מבנו
ומבן בנו לא תמוש תורה מזרעו
עד עולם!

עברו ימים ושנים ור' יוסי
נתבקש לישיבה של מעלה. איזו
לוויה גדולה ומכובדת ערכו לו
בזכות עצמו ובזכות אבותיו. ואין
ספק שהכרוז הכריז שהקבורה
תהיה בחלקת הרבנים שבהר
מירון, במערת המשפחה, ובראש
המלווים צעד רבנו הקדוש. אך
כאשר הגיעו למערה ורצו להכניס
בן אצל אביו, ר' אלעזר בר"ש,
הופתעו לראות נחש ארסי
מתפתל סביב המערה ולא נותן
להיכנס. רבי הקדוש לא נבהל
ומדבר עם הנחש: עכן, עכן, פתח
פיך ויכנס בן אצל אביו! אך
הנחש לא פתח את פיו. נאלצו
לקבורו במקום אחר. כמובן שכל
מי שהכיר את ר' יוסי מ"הימים
ההם" "הבין"... איך אפשר
להכניס למערת אש קודש אחד
שבצעירותו נשר מהישיבה ו... יש
מספיק בתי קברות בארץ... אך
מיד יצאה בת קול ואמרה: "לא
מפני שזה גדול מזה, אלא שזה
היה בצער מערה וזה לא היה
בצער מערה".

לולי מקרא כתוב אי אפשר
לאומרו. ר' אלעזר בר"ש שאמר
עליו רשב"י שאם יש שני צדיקים
בעולם אני ובני הם, לא גדול
מבנו ר' יוסי על אף כל מה שעבר

עליו. רק יסורים של שלוש עשרה
שנה בצער מערה והעמל הנורא
בתורה שהיה לו הוא ההבדל.

נורא למתבונן. יש כאן בשורה
מתוקה לכל אחד ואחד מאתנו
שנפל פעם במשבר רוחני... לכולנו
יש סיכוי עצום! נכון שאיננו
בנשקיים נכדים של רשב"י, אבל
גם אנחנו נכדים של אברהם
יצחק ויעקב. כל אחד ואחד
מסוגל גם אם נפל לשאול תחתית
או למטה ממנו. לעסוק בתורה
והמאור שבה מחזירו למוטב,
בדוק ומנוסה, וזה משתלם בזה
ובבא, "חכים יעבדו יתך וגלותא
דדהבא יפרסו עלך ורבי קרו
לך!".

הסוד שלמד ראש הממשלה

אם אנחנו רוצים להחזיק מעמד
חשוב שנדע ונכיר במעלת עמל
התורה, ועד כמה לימוד התורה מגן
עלינו ועל כל העולם כולו. וכפי
שמספרים שלפני שנים עמד על
הפרק תוכנית לבצע מבצע צבאי
מאד מסוכן, אני חושב שזה היה
הפצצת הכור האטומי בעיראק,
ראש הממשלה דאז נכנס לרה"ק
ה"בבא סאלי" זצ"ל ובקש את
ברכתו למבצע, שאל אותו הרב:
מתי אתם מתכננים לעשות את זה?
אמר לו ראש הממשלה: לפי גורמי
המודיעין מומלץ מאד לעשות את

זה דווקא בחג השבועות הקרוב, מדובר בפיקוח נפש, אמר לו הרב: אם באמת זה פיקוח נפש וצריכים לעשות את זה בחג השבועות, לפחות תיזהר מאד שלא יעשו את המבצע בשעות הבוקר לפי שעון ישראל, אלא רק אחרי הצהריים, כי איך שאני מכיר את הבחורי שיבות שלנו, הם ילמדו כל הלילה ובבוקר הרבה מהם ילכו לישון, ואז יהיה חסר לצבא את ההגנה של "כח התורה", תחכו לאחר הצהריים, אז כבר כולם יחזרו ללימוד!

ושיהיה ברור לכולנו, כמה שיותר מאמינים בכח התורה שלנו, ככה התורה שלנו יותר שומרת עלינו, מי שמאמין שהתורה שלו שומרת על כל העולם אז התורה שלו שומרת יותר מאחד שלומד רק "כדי לצאת ידי חובה".

ובהקשר לזה אספר לכם סיפור נפלא שקראתי ב"באר הפרשה" (פר' חקת). לפני כשמונים שנה היה בירושלים קמיע מיוחדת אשר נכתבה על ידי אחד מגדולי האחרונים מחבר הפירוש "טורי זהב" [ט"ז] על השולחן ערוך, את הקמיע הזאת הוא כתב בכבודו ובעצמו, וסיפורי מופת רבים נקשרו בקמיע זה, עד שבא מאן דהו ורצה להעתיקה כזורתה ומתכונתה, הוא פתח את הקמיע, וציפה לראות שם איזה שמות קודש אשר נכתבו על

פי רזי הקבלה, ולכן הוא נדהם מאד כאשר גילה שבקמיע כתוב רק כך: "אני דוד בן שמואל הלוי, עמלתי על התוספות בחולין דף צ"ו ע"א, בזכות זה יעזור ה' שכל העקרות יושעו וכל החולים יתרפאו".

סיפור זה ללמדנו בא עד כמה זכות עמלה של תורה יכולה להגן עלינו ולהושיענו, ולמדנו מסיפור זה שעיקר סגולת התורה היא דווקא בעמלה, כשמתאמצים ללמוד ולהבין. שכן כידוע לט"ז זצ"ל היו זכויות רבות, והוא לכאורה יכול היה לבקש שזכות כתיבת חיבורו הגדול על השולחן ערוך יעמוד להושיע וכדומה, אך הוא לא בקש אלא בזכות איזה תוספות אשר על הבנתו לעומק הוא עמל באופן מיוחד.

מעשה נוסף הובא שם מתוך הספר "מעשה איש", בן תורה אחד בא להתייעץ עם מרן ה"חזון איש" זצ"ל בנוגע לאיזה עניין רפואי שהוא מסובך בו, והמליצו לו לעשות ניתוח, אמר לו ה"חזון איש" שאכן יעשה את הניתוח במקום פלוני אצל רופא פלוני. לאחר מכן בקש הבחור לדבר עם ה"חזון איש" בלימוד, והם דיברו במשך שעה ארוכה בעניין השייך לסדר קדשים, וה"חזון איש" נהנה מאד מכן תורה זה. כשסיימו, אמר לו ה"חזון איש": בנוגע לניתוח,

אינם יכולים להשאר בארץ בלעדי ההורים. משום כן אחד האברכים הצעירים אשר עדיין לא היה מטופל בילדים הצטרף לנסיעה לחו"ל.

האברך החולה אושפז בבית החולים באחת הקומות הגבוהות, והנה בשבת נוצר צורך להוריד את החולה לסדרת בדיקות באחת הקומות התחתונות, המדובר היה בירידה של קומות רבות, ואחיות שאינם יהודיות לקחו אותו במעלית, אולם חברו הבריא העדיף לא לרדת בשבת במעלית והוא בירר היכן יש מדרגות, אמרו לו שיש רק "מדרגות חירום", מדובר במדרגות ממתכת שנמצאות מחוץ לבניין, הוא לקח איתו בקבוק קטן של יין לצורך קידוש וירד את כל הקומות במדרגות החיצוניות בקור נוראי שם פגש את חברו וזיכה אותו בקידוש.

לאחר כמה רגעים ניגשה אליו גברת מבוגרת ואמרה לו: גם אני יהודייה, ולצערי חמישים שנה שלא זכיתי לשמוע קידוש, אנא, בבקשה תעשה גם עבורי קידוש.

מיודענו הסביר לה שיש לו יין רק בחדר למעלה, מדובר בעלייה של קומות רבות, אך הגברת לא וויתרה והחלה לבכות ולהתחנן שברצונה לזכות לשמוע קידוש... מיודענו עשה מסירות נפש ועלה בשבילה את כל הקומות, כשבא להיכנס

אינך צריך לעשות אותו! שכן משדברתי איתך בלימוד נוכחתי לדעת שהינך מ"עמלי תורה", והלא עם עמלי תורה הקב"ה נוהג בהנהגה מיוחדת, ומשום כן שקלתי בדעתי שוב בעניין הניתוח והגעתי למסקנה שאתה תוכל להסתדר בלי ניתוח.

וסיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א שלאחרונה ראש הישיבה בליקווד הגאון רבי מלכיאל קוטלר שליט"א סיפר את הסיפור הזה בליקווד, **וזקן אחד נענה ואמר "אני הוא בעל המעשה"**.

קידוש בבוסטון בקומה 17

הדרך להתחדש בעבודת השם היא להתייחס אכן לכל יום כאילו הוא היום היחיד בו אפשר לזכות לעבוד את השם. וכפי ששמעתי לפני שנים ממזכה הרבים הרב יצחק פנגר שליט"א שסיפר כי הזדמן פעם לעיר רכסים ושם ניגשו אליו אברכים וסיפרו לו מעשה הממחיש לנו עד כמה צריך לשמוח עם כל מצוה שמקיימים כאילו זו הפעם היחידה בה ניתן לקיים מצוה. וכך הם סיפרו:

אחד מאברכי הכולל חלה ונאלץ לעבור ניתוח מסובך בבית החולים בבוסטון שבארצות הברית, רעייתו לא יכלה להצטרף אליו משום שמדובר היה בחודש שלם של שהיה בחו"ל, ובו ילדיהם הקטנים

הסופה, ומתוך סקרנות הוא החליט לברר את העניין לעומק, והוא הגיע למסקנה מאד מעניינת.

העשירים השקיעו על התקנת מערכת השקיייה לעצים שלהם, לכאורה הפינוק שהם נתנו לעצים היה צריך להביא תוצאות טובות, אבל בפועל מכיוון שהשורשים קיבלו את המים "ישר עד לפה" הם לא התאמצו ולא התפשטו למרחק, וההוריקן "תלש" אותם בקלות. לעומתם, העצים של העניים לא היו משופעים במים, והשורשים שלהם נאלצו להתפשט לעומק ולמרחק בכדי לחפש מים, מה שנתן להם חיבור חזק לאדמה, והם לא נפלו גם בזמנים הקשים... (הובא בגיליון "שלום לעם").

אתם מבינים את העניין? כמה שיש יותר קשיים, וצריכים לעשות מאמצים גדולים, ככה זוכים להיות יותר מחוברים לקב"ה, חיבור כל כך חזק שלא מתנתק גם שמגיע "הוריקן" של ניסיונות...

אתה יכול לראות אחד שנראה "מושלם", הכל הולך לו "חלק", כל מה שהוא לומד הוא מבין מיד, הוא ממש מוצלח ברוחניות ובגשמיות, אבל כל זה טוב ויפה רק עד שמגיעים הקשיים, עד שמגיע איזה "הוריקן", ואז הכל מתהפך, זה שהיה רגיל לקשיים, וחי תמיד עם התמודדויות וניסיונות, הוא זה שיחזיק מעמד, ודווקא ההוא שלא

לקומה למעלה הוא מגלה שאין בכלל ידית חיזונית לפתיחת הדלת... הוא דפק ודפק עד שמישהו שמע אותו וטרח לפתוח את הדלת, הוא לקח יין וחזר למסע... הגברת זכתה לשמוע קידוש...

במוצאי שבת הוא ירד לברר מה עם אותה גברת זקנה, והשיבו לו שכשעה לאחר ששמעה את הקידוש היא כבר נפטרה...

יש הרבה מה ללמוד מהסיפור הזה, אבל דבר ראשון נזכיר לעצמנו: יש לך עכשיו אפשרות לקיים מצוה? תשמח! תשמח שאתה חי כמו יהודי! תשמח שאתה יכול לקיים מצוות! ותתייחס לכל מצוה כאילו רק עכשיו באופן חד פעמי אתה יכול לקיים אותה.

איזה עצים שרדו את ההוריקן

קראתי סיפור מדהים: היה שמאי אחד שעבד בסוכנות ביטוח מיוחדת אשר מכסה גם אסונות טבע, ולאחר שהוריקן פקד את טקסס הוא הוזמן לאמוד את הנזקים של המבוטחים, והנה הוא שם לב לדבר מאד מוזר, היו עצים שנעקרו לגמרי מחמת הסופה, ולעומתם היו עצים ששרדו את הסופה, והפלא הגדול הוא, שדווקא העצים שהיו נראים חזקים נפלו, ואילו עצים חלשים שנראה היה שהם לא קיבלו טיפול מסור הם אלו ששרדו את

הורגל להתמודד יהיה לו כעת
הרבה יותר קשה.

כחו של טנק מלחמה

קראתי סיפור מיוחד על הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זצוק"ל. בחור אחד התקשה מאד בשמירת המצוות, עד שהתדרדר מאד, וכמה שניסו לדבר איתו ולהחזירו למוטב לא הצליחו, וגם אותו בחור הכיר את מצבו העגום וכבר היה מיואש מעצמו.

פעם פגש אותו רבי שלמה זצ"ל ונפתחה ביניהם שיחה, ובמהלכה הבחור התבטא בפני הרב ואמר: "לא יעזור שום דבר לחלץ אותי ממצבי העגום!", אמר לו רבי שלמה זצ"ל: "דע לך, שלכל יהודי היצר הרע מפתה, ובטבע הדברים לכל יהודי יש מלחמה וגם משהו טוב המעכבו לעשות מה שליבו חפץ, ואין לשער ולתאר גודל הנחת רוח והשמחה שיש למעלה מזה ההרהור הטוב, אפילו שזה רק לשנייה ואחרי זה נשאר כמו שהיה ואינו עומד בניסיון ח"ו, וגודל ההשפעות הטובות לכל העולמות ולעולם התחתון מזה ההרהור, ואת הטוב והטובה לאביו ולאמו ולכלל ישראל מזה. וכל מה שאני מבקש ממך הוא רק שתוסיף לשנייה הזאת שהיה לך הרהור טוב, שנייה נוספת, ועוד שנייה, שכן להשם יתברך יהיה נחת רוח במה שתוסיף לו עוד שנייה שכזאת, וזאת גם אם

בסופו של דבר לא תעמוד בניסיון חלילה".

סיומו של הסיפור הוא שאותו בחור נהפך לאיש אחר והקים דורות לתפארת (מובא בספר "יסוד צדיק" עמ' רג).

כולנו זקוקים לחיזוקים הללו, לזכור שכל מאמץ קטן שלנו לכבוד השם יתברך עושה נחת רוח גדול בשמים. ובאמת דווקא בזמנים הקשים אפשר להשיג עוד יותר בעבודת השם מאשר בימים כתיקונם. וכפי שמספרים (הובא ב"באר הפרשה" יתרו) על בחור יתום שסבל מרורות בחייו מקשיים בסולם העלייה בעבודת השם, יום אחד הוא נכנס אל הרה"ק ה"פני מנחם" זצ"ל ובכה לפניו במר נפשו על כל הקשיים בהם הוא נתקל בכל עת ובכל שעה, זאת בנוסף על היותו יתום ובודד, והוא התבטא ואמר שהוא מרגיש כאילו מכניסים לו מלעילא מכשולות באופני חייו ואינו יכול לנסוע בהם כרגיל ובמנוחה.

נענה הרבי ואמר, הנה שני כלי רכב יש בעולם, יש רכב רגיל שבו נוסעים בני האדם ממקום למקום, ויש את הטנק שהוא כלי רכב לעתות מלחמה. והנה בעוד שהרכב הפשוט נוסע במהירות גדולה מבלי כל קושי, הרי שהטנק נוסע לאיטו ואינו יכול למהר בדרכו כל כך, סיבת הדבר נעוץ בשרשראות

אף אתה כן, סיים ה"פני מנחם" בעידודו לבחור, כי דווקא אלו הקשיים הנערמים בדרכך ואינם נותנים לך להמשיך בקלילות ובמהירות, דווקא הם אלה המביאים לך כח רב לשבור ולנתץ את כל כחות הרע ולהתעלות בקרבת אלוקים באופן שאין לשער, כי דווקא מתוך הקושי יכול האדם לצמוח ולגדול, ו"לפום צערא אגרא".

הברזל הכבדות החגורות על אופני הטנק, הם אלה המונעים מעמו את הנסיעה המהירה מחמת כובדם. אך מאידך גיסא במקום הרים וטרשים אי אפשר לרכב הרגיל לזוז ממקומו כלל, ואילו הטנק לא די בכך שהוא יכול לנסוע בכל מקום שהוא, אלא יש בכחו אף לשבר סלעים ובתים ולנסוע כאוות נפשו כשבדרכו רומס הוא את כל הבא בדרכו, ואף כח גדול זה אין לו אלא עבור השרשראות הכבדות השוברות ורומסות את הכל.

קו החיזוקים "אשריכם ישראל"

מסר יומי קצר \ שיעור שבועי ב"אור החיים"
הק' \ שיחות חיזוק והרצאות אקטואליות

מאת הרב שמעון גוטסמן שליט"א

077-260-9134

לתגובות \ להזמנת הרצאות \ להזמנת הספרים
ניתן להתקשר (בשעות הערב): 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את העלון בדוא"ל:

089743208A@gmail.com

סגולת הסגולות

בספר "לקט רשימות" מסופר עד כמה היה המשגיח דליקווד רבי נתן מאיר וואכטפויגל זצ"ל מקפיד על כבוד בית המדרש, ולדוגמא, הוא נזהר שלא להיכנס עם מעיל לבית המדרש, כשהוא מסביר לתלמידיו: וכי לחתונה הייתם נכנסים עם מעיל?! ובפרט אם המעיל רטוב. יום אחד הוא ראה מעיל שתלוי על ידית של חלון בבית המדרש, המשגיח העיר על זה שזה לא מתאים. ואמר המשגיח: **הרבה מתאמצים לכוון בתפילה, אבל לא זה העיקר! העיקר זה איך מכבדים את התפילה!** כוונה זה תלוי בסייעתא דשמיא, אבל כבוד זה מה שבעיקר אנחנו יכולים לעשות.

אני חוזר על דבריו המדהימים שוב: **הרבה מתאמצים לכוון בתפילה, אבל לא זה העיקר! העיקר זה איך מכבדים את התפילה!**

בזה המשגיח דליקווד הסביר את מה שאמרו חז"ל "הקובע מקום לתפלתו אלוקי אברהם בעזרו", אתה מכבד את

בדורנו כולם מחפשים סגולות מסגולות שונות, אך הנה לפנינו "סגולת הסגולות", גם לקיים את ההלכה כנדרש וגם "להרוויח" כבר בעולם הזה סגולה וישועה... שכידוע ה"תוספות יום טוב" זצ"ל היה חי בעת הגזירות הנוראות של ת"ח ות"ט, והוא עשה "עליית נשמה" לברר איך ניתן לבטל את הגזירה וענו לו משמים שאם ישמרו מדיבורים בשעת התפילה תבא ישועתם, ולכן הוא תיקן "מי שברך" מיוחד לחזק את כבוד התפילה. והוא מברך את כל מי ששומר פיו ולשונו שלא לדבר בשעת התפילה שהקב"ה ישמרהו מכל צרה וצוקה **ומכל נגע ומחלה**, ויחולו עליו כל הברכות וכו' ויזכה לראות בנים חיים וקיימים, ויגדלם לתורה לחופה ולמעשים טובים וכו'. **הנה לפניכם מקבץ סיפורים על יהודים שהתחזקו בכבוד התפילה וזכו לישועה.**

הם יהלומים!!! אני נהנה להאריך בהם, אני לא רוצה לעזוב אותם כל כך מהר (ספר "עשרה ניסיונות").

סיפורו של תושב ירושלים

בעלון "מעדני מלך" מובא על זה סיפור בשם א. ויזל מירושלים, וכך הוא מספר: הנני גר בקרית צאנו בירושלים, ובאחד הימים הייתי אמור להיות בתלפיות בפגישה חשובה בשעה 10 בדיוק, ולשם כך צריך לקחת 2 אוטובוסים. התעוררתי קצת מאוחר, ואצתי רצתי להתפלל במניין, כפי שקיבלתי על עצמי לאחרונה, וזאת לאחר שקראתי ושמעתי על כל הסגולות והישועות לאלו המקפידים על תפילה במניין, כשהגיעו בתפילה לאשרי ובא לציון רציתי להוריד את התפילין ולרוץ לתפוס את האוטובוס, אך נזכרתי במה שקיבלתי על עצמי להישאר עד סוף התפילה, ומצד שני מה יהיה עם הפגישה, ועם ההפסד הכרוך בביטולה! אך קבלה זו קבלה ונשארתי עד אחרי עלינו, וכבר חשבתי לוותר על הפגישה הנ"ל מכיוון שהשעה התאחרה.

והנה בצאתי מבית המדרש נעצר לידי רכב והנהג שאל אותי:

התפילה? מקפיד על מקום קבוע? משמים כבר יעזרו לך, השם יעזור לך גם לכוון כמו שצריך. והמשגיח אמר **שכמה שהבית כנסת הוא בית כנסת שמכבדים אותו יותר ככה התפילות שם יותר מתקבלות!**

והמשגיח דליקווד סיפר שרבי אלחנן וסרמן זצ"ל היה מתפלל בקלם בימים נוראים אחרי פטירת ה"חפץ חיים" זצ"ל, ורבי אלחנן אמר בשם החפץ חיים שמקום קבלת התפילות הוא בית המדרש בקלם, כי שם מכבדים את בית המדרש.

נסיים עניין זה בסיפור על הרב מבריסק זצ"ל. מספרים על הרב מבריסק שהיה רגיל להתפלל כל תפילת שמונה עשרה כעשרים דקות, והנה היה איזה אחד שהעז לשאול אותו: כבוד הרב, איך מצליחים להתפלל כל כך באריכות? ענה לו הרב: מי שיש לו יהלומים בכיס הוא כל הזמן מפשפש בכיסו, הוא כל הזמן מכניס את היד לכיס וממשש ביהלומים, מוציא את היד מהכיס ואחרי דקה הוא עוד פעם מחזיר את היד לכיס, איך הוא לא מתעייף? מה? זה לא קשה לו? אצלי מילות התפילה

"סליחה איך מגיעים לתפילות?", כמובן שנסעתי איתו והראיתי לו איך להגיע למקום שהוא היה צריך, כאשר זה היה ממוקם ממש סמוך למקום שאליו הייתי צריך להגיע. כך יצא שהתעקשותי להישאר עד סיום התפילה חסכה ממני להתרוצץ שעה שלמה בכבישים ובאוטובוסים, וכן בס"ד הפגישה הזאת הניבה לי תוצאות כלכליות משמעותיות מאד. ומאז אותו יום דברי ה"מדורש רבה" שאומר: "אמר הקב"ה השומע לי לא מפסיד" קיבל אצלי משמעות יותר עמוקה.

סיפורי האישי

ואף בדידי הוה עובדא. אחרי האירוסין שלי בקשתי ממורי חמי שליט"א שיחפש לי כולל בקרית ספר, באותה תקופה היה קשה למצוא מקום פנוי בכולל בקרית ספר, אז הוא אמר לי: בעזרת השם, אני אעשה מאמץ בחיפושים, אשאל אנשים וגם אעקוב אחרי המודעות, הוא גר מול השטיבלך המרכזי של העיר, כך שהוא יכול כל הזמן לעקוב על לוח המודעות. למעשה, המצב לא היה פשוט, במשך

כחודשיים של חיפושים לא נמצא אפילו כולל אחד שיכל לקבל אותי! התחתנתי בשעה טובה בראש חודש ניסן, התחלתי לגור בקרית ספר ולהיות יותר בעניינים מקרוב... כשכולם חיפשו את החמץ או את האפיקומן, אני הייתי עסוק בלחפש כולל... חודש ניסן עמד להסתיים ובנתיים מצאתי רק כולל בירושלים שנאות לקבל אותי, ממש לא ששתי על ה"מציאה", ולכן המשכתי להתפלל שאזכה ב"מציאה" טובה יותר.

ערב ראש חודש אייר מגיע, ועדיין לא מצאתי כולל בקרית ספר, קמתי ביום האחרון של ה"בין הזמנים" קצת מאוחר, ובאותו הזמן לא היו מניינים ליד הבית בשעה כזאת, כך שהיו לפני שתי אפשרויות, או להתפלל ליד הבית במניין שכבר התחילו בו את התפילה, ולעשות כמה "דילוגים" בפסוקי דזמרה, או ללכת רבע שעה אל השטיבלך המרכזי ושם להיכנס למניין מסודר, אותו יום היה חם במיוחד וההתלבטות לא הייתה קלה, אבל בסוף בחסדי שמים התגברתי על העצלות והלכתי לשטיבלך. כשהגעתי

לשטיבלך חיכתה לי הפתעה בלוח המודעות... ממש כשעה לפני כן תלו שם מודעה בנוסח: ישנה אפשרות לקבלת שני אברכים לכולל ללימוד סוגיות הלכתיות, בדיוק הסגנון שחיפשתי מלכתחילה, עד שמחוסר ברירה הסכמתי כבר להתפשר ולהיכנס גם לכולל בסגנון אחר. והנה, בזכות כבוד התפילה, מצאתי את הכולל בו זכיתי ללמוד כשש שנים, עד שעברנו דירה. ללמדנו, שמלכבד את התפילה רק מרוויחים.

אין צורך בכדורים...

סיפר הגה"צ רבי מאיר מיכאל גרינוולד שליט"א: אברך יקר התקשר אלי ואמר: "שמעתי את הדרשה שלך, אבל היה קשה לי לקבל על עצמי קבלה בנידון. ומאחר שכך, רציתי מאוד להכחיש את הדברים, ולהוכיח שזה לא באמת כל כך חשוב... למדתי את הנושא עם ראשונים וכל הפוסקים, שמונה עשרה פעמים, וראיתי שאתה צודק.

באותה תקופה הייתי צריך לעבוד ניתוח פשוט בגלל ציפורן חודרנית. החלטתי לקבל על עצמי לדקדק ביותר באמירת "אמן יהא שמיה רבא", וכבר לא הייתי צריך לעשות את הניתוח.

אבל לא זה עיקר הסיפור, רק עכשיו אנחנו מגיעים לנושא המרכזי – בשלב מסוים עברתי משבר נפשי קשה ונאלצתי לקחת תרופות. שוב נזכרתי בדרשות של הרב גרינו ואלד, שמנסה לחזק את עם ישראל שלא לדבר בתפילה. ירדתי לקבר של רבי שמעון מלעלוב, ובכיתי שם, וקיבלתי על עצמי שלא לדבר בתפילה. ידוע שהרבי מלעלוב הבטיח, שמי שיקבל על עצמו לא לדבר בתפילה - הא ישתדל ביותר להיטיב עימו. שלושה ימים אחר כך כבר זרקתי את כל הכדורים. מדובר בנס מופלא! (מתוך קונטרס "כבוד בית השם").

נא להרבות בתפילה לרפואתו השלמה של ידינו היקר האברך החשוב

אליהו בן רחל בתושח"י

ולרפואת צבי חיים בן רבקה לרפ"ש בתושח"י